

къмъ народа, който даде грамадни жертви, за да се извоюва и създаде на Балканитѣ една свободна славянска държава отъ България, робувала 500 години, ала заслужила по-добра участъ. Българитѣ бѣха дали наистина много жертви за своята свобода, но тѣ щѣха да отидатъ напусто, ако не бѣ се явилъ единъ царъ, който поведе своя великодушенъ народъ, за да извърши едно отъ най-рѣдкитѣ дѣла въ свѣтовната история. И ето че отъ 15—27 юний 1927 г., когато се навършиха 50 години отъ достопамятното преминаване презъ Дунава на славната руска армия, се заредиха български градове, градовце и села да празнуватъ 50-годишнината на това велико и безпримѣрно дѣло, отъ което се роди свободата на България. Нѣкои отъ тия празнества, като Старо-Загорското на 31 юлий и на 1 августъ, Плѣвенското на 10 и 11 дек. 1927 г. и Шипченското презъ августъ мин. год. добиха характеръ на общобългарски тържества. Тия празнества се завършиха съ всенароднитѣ тържества на 15 май т. г.

Заедно съ насъ празнуваха и руситѣ. И тѣ сжщо така още отъ пролѣтѣта на 1927 г., било чрезъ възпоминателни статии въ печата, било чрезъ подобаващи за случая събрания въ по-главнитѣ центрове на руската емиграция въ Европа — Прага, Парижъ и София,—достойно отбелязаха и поменаха 50-годишнината на руско-турската война, която почитатъ за едно отъ най-великитѣ и славни събития отъ недавнашното свое минало. И тѣ искрено се радваха, че българитѣ поменуватъ тази война съ такива горещи чувства на признателностъ къмъ Царя-Освободителя и великия братски народъ. Всички такива изявления на наши чувства намираха живъ откликъ въ тѣхнитѣ сърдца.

По справедливостъ руситѣ считатъ, че съ Освободителната война сж записали едни отъ най-свѣтлиѣ страници въ най-новата си история. Безъ разлика на политически тежнения тѣ говорятъ за тая война, като за единъ мораленъ капиталъ на руския народъ както предъ славянския, тѣй и предъ останалия културенъ свѣтъ. Най-важниятъ моментъ, който руситѣ виждатъ въ войната отъ 1877—78 г., е нейниятъ безкористенъ религиозно-нравственъ и братско-човѣшки характеръ. Тя е била война за свободата на еднороденъ и еднотѣленъ братъ, война въ името на славянството, православието и човѣщината. Великиятъ Достоевски е изразилъ това съ афоризма, че Освободителната война отъ 1877—78 г. е била съ това изгодна за Русия, че не е представлявала за нея решително никаква изгода.

Руския народъ и българския свързватъ, освенъ кръвни и вѣрски, множество културно-духовни и политически връзки. Тия